

IRODALOM.

Ébert András: *Szórványokban lakó hiveink lelki gondozásának terveze*te. Ez a kis füzet az Udvarhelyvidéki lelkész kör megbízása alapján egyházuuk „egyik legfájóbb sebével“, szétszórtan élő hiveink és tanköteleseink helyzetével foglalkozik. Egy néhány éve, hogy ez a kérdés a főtanács és a képviselőtanács tárgysorozatán fontosságához méltó közérdeklődés tárgya lett. A fejlődés még csak ott tart, hogy felismerték a kérdés jelentőségét s nemcsak a központban, hanem a köri közgyűléseken is foglalkoznak vele. Biztató mozzanatok arra nézve, hogy a célravezető intézkedéseket meg fogják találni. A szerző, lelke egész hevével fordul a kérdés felé, látja nagy jelentőségét, ismeri a kérdéssel foglalkozó hivatalos körök véleményét, az eddig felmerült terveket és nézeteket. A szórványok fogalmát szabatosan körül akarja írni. „Idejglemes“ szórványoknak tekinti — helyesen — a gazdasági viszonyok alakulása folytán a városokba tóduló cselédséget. Bárán ideszámíthatna volna a bárhová áthelyezhető hivatalnokosztályt is. Külön tárgyalja a Királyhágón inneni és külön a túli szórványokat. Az úttazó vagy vándorlelkészség gondolatát ajánlja megvalósításra s van ezenkívül egy ügyes és azt hisszük, nagyon életrevaló gondolata, az t. i., hogy minden egyházkörben szerveztessék külön a nevelésügyitől egy „missziói“ bizottság, melynek feladata volna az egyházkörhöz tartozó szórványok lelkeit és tanköteleteit évről-évre összeírni, állandóan nyilvántartani, a lelki gondozás és hitoktatás részleteit és mikéntjét iskolai évek elején megbeszélni és megálapítani, az évközben folyó munkát intensív módon vezetni és ellenőrizni, év végén a jelentéseket bekérni és felülvizsgálni s a szükséges javaslatokat a köri közgyűlések elé terjeszteni. Ezt a gondolatot az egyházi képviselőtanács elfogadta; az előreláthatólag szükségessé váló kiadások fedezéséről gondoskodott. Szóval a kezdő lépés megtörtént. Most már csak az van hátra, hogy minden körben egy néhány lelkes ember — mert pusztán hivatalos intézkedésekkel nem fog menni a dolog — egész lelke lendületét belevigye ebbe a kérdésbe. Föl kell keresni, meg kell látogatni a széleken, a periferiákon egyházi hovátartozásuk tudata nélkül élő hiveinket s a jövőben nem szabad előfordulni olyan eseteknek, hogy ifjuságunknak egész rajai és egész csoportjai ág. ev., ref., sőt r. kath. lelkészekről nyerjenek vallásoktatást az — unitárius hittanból!

A szerzőt örömmel üdvözljük lelkes munkája mesgyéjén!

Csürös István: „Az Úr gondot visel.“ Három elbeszélés. Budapest Kókai. 103. l. Ára 1 50 K.

Mefiboset, Az erős fiú, Egy per címek alatt tartalmaz vallásos tárgyú elbeszéléseket

Krupec István: Egy ev. papjelölt búcsuzása Magyarországtól s élményei a külföldön 40 év előtt. Ipolyság, 1918. Neumann 58 l. Ára 2 K.

Élénk színekkel írja le az ifjúnak lelki küzdelmeit, amikor elindul hazájából a nagy világba. Minden sorából a mély vallásos érzés és a hazaszeretet sugárzik.

KÜLÖNFÉLÉK.

Unitárius nyomda. A Ker. Magvető tisztelt munkatársa a folyóirat mult számában, igen pesszimiztikus nézőpontból, röviden végzett az unitárius nyomdával. Enyhítő körülménye csak az lehet, hogy „ábránd“-nak minősíti s az ábrándokat megvalósítani csakugyan ritkán lehet. De reális számításokkal egy nyomdát, még „Heltai unitárius nyomdát“ is meglehet.

Ilyenkor szeretném előhívni és látni azt a hagyományos összetartást, melyre tanácskozásaink között oly sokszor hivatkoznak. Ilyen alkalmakkor lássuk a szónokló hevületet — szent vallásunk érdekében — megnyilatkozni áldozatkész tettekben. Ez lesz egyik fokmérője unitárius vallásos buzgóságunknak.

Rendezzünk be olyan nyomdát, mely a mi egyházi viszonyainknak, helyzetünknek megfelel. Ezt el tudjuk látni munkával is.

Miért buzgolkodunk, miért érezzük szükségesnek az „irodalmi kör“ megalakítását? Ez nyomda nélkül csak levegőben lógó szónokló egyesület lesz. Már pedig a tettek unitarizmusát szeretnők látni! Ez hevít az irodalmi körért is! A nyomda vezetését a mezőgazdasági birtok vezetésével nem lehet összehasonlítani. A birtok széjjelszórva más-más vidéken van. A nyomda a központban szem előtt lenne. Vezető szakmunkást lehet — még esetleg unitáriust is — kapni.

Azokat a módozatokat, melyek a nyomda helyettesítésére vannak ajánlva: „gyűjtsük a nyomdaalapot“, „pártoljuk fejedelmi bőkezűséggel a fontosabb kiadványokat“ stb. ismerjük és látjuk, hogy ezekkel „ad graecas calendas“ marad az unitarizmus fejlődése, missziója. Próbáljunk meg egy kis anyagi érdekeltséget bevonni, hátha mindjárt nagyobb lesz az érdeklődés és élénkség. Három ember van már, ki ezer-ezer koronával 10—10 rész.ényt jegyezni fog. Nem hiszem, hogy egyetemes egyházunkban még 197 ilyen ne akadjon! Ekkor pedig kenőcs hiányában aligha nyikorogna a nyomda!